

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

SVATÍ V NAŠEM ŽIVOTĚ

Milý farníci, předprázdninové číslo našeho farního Věstníku vychází před poutní slavností farního kostela sv. Aloise. O životě sv. Aloise bylo v předchozích číslech napsáno dost. Nyní se postupně dozvídáte o životě 14 svatých pomocníků v nouzi a bylo by dobré, aby život svatých nebyl na okraji našeho zájmu, ale alespoň při příležitosti výročí svátku našich svatých, kterým jsou naše kostely zasvěceny, jsme čerpali životodárnou sílu z jejich poselství života v Bohu a s Bohem. V úvodním slově, ale i v tématu tohoto čísla, bych se rád zmínil víc o úctě a modlitbě k svatým.

Z Nového zákona zjišťujeme, že Ježíš pro uskutečnění Božího království potřebuje spolu- si pro hlásání evan- ky, kteří svým hlásá- uskutečňují Boží Spása lidí se však na Ježíšovy uřední- se týká každého svým životem usku- sy. Jinými slovy mů- s námi pro uskuteč- počítá. Bez nás se ní. Máme tedy vel- možná si ji ani neuvědomujeme anebo si ji nechceme často připustit.

Proto je třeba hledět v úctě na život svatých, neboť právě z jejich život- ních příběhů je v konkrétních situacích patrná jejich důvěra k Bohu. Světci jsou lidé, kteří v době svého pozemského života žili na svém místě ve všem všudy lidský život. Jejich mimořádnost spočívá v tom, že vítězně překonali svody světa a všechny překážky na cestě k Božímu království. Hledali spravedlnost a zastávali se pravdy. Mnozí z nich proto zahynuli násilnou smrtí. Všichni ale našli cesty spravedlnosti a svým živo- tem je vyznačili. Výrazem úcty k nim je jít v jejich stopách.

pracovníky. Proto gelia volí uřední- ním a životem vůli – spásu lidí. neomezuje pouze ky, ale díky víře z nás. I my máme tečnovat dílo spá- žeme říci, že Bůh ňování díla spásy spása neuskuteč- kou důvěru a

Svatí, kterým jsme z úcty zasvětili naše kostely, konali velká díla milosrdenství a tak dokázali následovat Krista a uskutečňovat dílo spásy. Potřeby druhých, na které odpovídali, jsou většinou stále velké. Je třeba v díle světců pokračovat. Je třeba jít za nemocnými a umět se rozdělit (sv. Martin), zastat se chudých dětí (sv. Mikuláš), mít odvahu hájit svou víru (sv. Jiří), učit své děti a děti svých dětí důvěře v Boha (sv. Anna), být prostředníky milostí (Panna Maria), zachytit mládež, která neví, co s životem (sv. Aois), nebát se ústraní pro zachování zbožnosti (sv. Jiljí), zastávat se utiskovaných a otroků dnešní doby (sv. Václav), hlásat neohroženě radostnou zvěst evangelia (sv. Petra a Pavel).

Pravá úcta ke světcům je snahou pokračovat v jeho díle zde na zemi. Při takové úctě dojde pak k veliké změně. My sami se stáváme požehnáním pro své okolí, jsme ztělesněním požehnání a ochrany, kterou dává svatý. Když se k němu modlíme, modlí se našimi ústy on, protože jsme ho přijali do svého srdce a svého života. Tak se dostáváme díky jemu do blízkosti Boha a vytrváme-li, dojdeme až k němu. A nejen my, ale všichni, na které před Bohem pamatujeme.

P. Kamil

FOTO: 15 zastavení křížové cesty z kostela Panny Marie královny Míru v Praze Lhotce. Zástup svatých hledí na Krista, který je zve. *"Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa"*.

OBYČEJNÝ DEN

Přišlo to nečekaně v den
Nejsvětějšího Srdce Páně,
potkalo se mé
obyčejné srdce z kamene
s Neposkvrněným
Srdcem Panny Marie.

Kam jdeš, dítě,
ptalo se mne.
Matko, že miluji Tě,
zdálo se mně.
Tolik květin z pramene,
třpyt, jas a vůně nádherné,
světlo, úžas všude jen.

A uprostřed mého
srdce stojíš Ty,
se srdcem svým,
které proměnilo
to mé ztrápené.

Jája Trojanová

SLOVO K ZAMYŠLENÍ

Většina lidí propásne svoji příležitost, protože ta na sobě mívá montérky a vypadá jako práce.

T. A. Edison

SLOVO P. JOSEFA NERADA K FARNOSTI

Moji milí farníci!

I když k vám nemluvíím přímo, přece jen se mi nepíše lehce. Nemo- hu ale odejít bez slova rozloučení, bez krátké rekapitulace, bez slova povzbuzení a možná i malého napo- menutí. Je to ale snadnější napsat, než říci, víte dobře, že bych toho při loučení nebyl schopen mnoho pově- dět. Není totiž snadné odcházet od rozdělané práce, není jednoduché po létech opouštět to, co je drahé.

Na primičním obrázku jsem měl uvedena slova 40. žalmu: Rád spl- ním tvou vůli, můj Bože.“

Jestliže jsem se v kněžské službě odevzdal Bohu, patří k tomu i podro- bení se jeho vůli. A v ní vidím i můj odchod z uhlířskojanovické farnosti na jiné působiště. Ve slovech, ve kterých jsem vám, farníkům, ozna- moval, že se s farností budu loučit, byla i slova prosby: „*Proto přijměte toto rozhodnutí stejně jako jsem je přijal já. ... s důvěrou, že je to napl- nění Boží vůle a u mne ještě projev poslušnosti, kterou jsem slíbil při jáhenském a kněžském svěcení.*“

Službu jsem začínal po přijetí jáhenského svěcení 16. prosince 1995 převzetím správy farností Hor- ní Kruty a Malotice in materialibus od 1. ledna 1996 (Malotice jsem spravoval až do 31.12.2004, od 1.1.2005 byly připojeny k farnosti Kostelec nad Černými Lesy). V Písmu svatém se píše, že kdo má,

tomu bude přidáno (Lk 19,26). Byla mi tedy v červnu 1998 přidána far- nost Rataje nad Sázavou – také in materialibus - (po zemřelém příteli jáhnu Miloslavu Novákovi – spravo- val jsem ji takto deset let). A v Adventu téhož roku jsem byl usta- noven administrátorem in materiali- bus farností Sudějov a Košice po P. Jaroslavu Dvořákovi, čestném ka- novníku katedrální kapituly sv. Du- cha v Hradci Králové, který zejména pro zdravotní obtíže a ve svých 85(!) letech toužil odejít na zasloužený odpočinek. V té době jsem kromě správy svých farností konal jáhen- skou službu ve vikariátu Kolín, zejména pak ve farnostech spravova- ných tehdejším vikářem P. Václavem Nekolným, farářem v Zásmukách, a velice často pak v Uhlířských Janovicích.

V roce 2000 se – dodnes nevím, či zásluhou – začalo mluvit a také jednat o mém kněžském svěcení. Definitivní rozhodnutí mi sdělil J.

Em. pan kardinál Vlk na kněžském dnu v prosinci 2000 v Praze. Po domluvě s panem biskupem Malým, který byl také mým světitelem, jsem začal potřebnou přípravu – z morální teologie, církevního práva, pastorační, liturgiky. Podle slov pana biskupa by měl rok na přípravu stačit, ale protože v závěru roku se obvykle kněžské svěcení neuděluje, předpokládal se tak začátek roku 2002. Nakonec to nebyl začátek roku, ale začátek posledního čtvrtletí ohlášeneho roku.

Kněžské svěcení jsem přijal – jak si mnozí pamatujete – v kolínské katedrále sv. Bartoloměje v den památky sv. Radima, bratra biskupa sv. Vojtěcha. Druhý den jsem v kostele sv. Anny v Sudějově sloužil svoji první mši svatou. Teprve 12. prosince jsem byl pak informován, že budu ustanoven administrátorem farnosti Uhlířské Janovice a excurrando (tedy z venku) farností, které jsem do té doby spravoval in materialibus. Pokud dobře počítám, tak patnáct a půl roku jsem spravoval Horní Kruty a Malotice (ty pouze 9 let), Sudějov a Košice 12,5 roku a Uhlířské Janovice 8,5 roku. Farností Rataje nad Sázavou z vikariátu Jílové jsem se věnoval 10 let. V lidském životě poměrně dlouhý čas, ale z pohledu věčnosti ...!?

Po dobudování Komunitního centra v Uhlířských Janovicích jsem pocíťoval, že nezvládnou uvést nový dům do plného života. Požádal jsem proto pana generálního vikáře o ustanovení nového správce farnosti,

který by zvládl především provoz nového centra s tím, že já jako důchodce mohu prožívat poslední léta svého života v Sudějově. Vzhledem k mému – byť z pohledu občanského již důchodovému - věku bylo vyhověno jen první části žádosti, od 1. července 2009 nastoupil do farnosti P. Kamil Vrzal, a já (na odpočívání v důchodu že mám dost času) měl odejít do farnosti Bystřice u Benešova. Otec Kamil však nechtěl převzít farnost bez předchozího získání zkušeností z vedení farnosti, a proto byl ustanoven duchovním in solidum (postavení kněze ve farnosti, která je svěřena do správy více kněžím, jako byl od roku 2005 P. Nekolný) a můj odchod se odložil.

Uplynuly dva roky a čas se naplnil. Nechci zde vypočítávat, co se podařilo udělat, opravit a co naopak se nepodařilo. To ponechávám jiným. Jen k tomu malou poznámku. Nedokázal bych nic bez vás, bez vaší podpory finanční i morální, bez vašich modliteb. A také bez „papírování“, které zajišťovali stavební technici. Prostě, říkám si podle slov Ježíšových: *“Tak i vy, až učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: „Jsme jen služebníci neužiteční, co jsme měli vykonat, vykonali jsme“.*“ (Lk 17,10). Nedovedu posoudit, zda všechno, co bylo opraveno či vybudováno, bylo vždy nejlepším řešením. Ve chvíli rozhodování to však většinou jinak řešit nešlo, takže ten stav je takový jaký je. Jen doufám, že bylo vždy odvedeno dobré a kvalitní dílo, které vydrží.

„*Nezanechám vás jako sirotky.*“ (Jan 14,18). Svěřuji vás všechny do mateřské ochrany Panny Marie, péči sv. Josefa a sv. Aloise, a také přimlouvám ostatních patronů kostelů naší farnosti. Zanechám zde také svého nástupce P. Kamila, který převezme postupně všechno, o co jsem se staral já. Mějte s ním trpělivost, jakou jste měli zpočátku se mnou.

Vzpomeňte na slova, se kterými jsem začínal své působení v Uhlířských Janovicích 1. ledna 2003. Tehdy jsem vznesl dvě prosby. Ta první byla, abyste mě nesrovnávali s mým předchůdcem P. Nekolným a přísně neposuzovali, když nebudu konat všechno podle vašich představ. „*Nesud'te, a nebudete souzeni!*“ (Lk 6,37). Každý člověk je jiný a kdybychom kopírovali své předchůdce ve všem, dostali bychom se do stereotypu, který potírá všechno přínosné a podnětné a je cestou do všednosti a nakonec lhostejnosti. Mnohem lepším způsobem, jak pomoci, je naplňování druhé prosby, kterou byla prosba o modlitbu. A tuto prosbu opakuji i nyní – jak pro sebe a své nové působíště, tak i pro P. Kamila. Poznal jsem velice dobře účinek modlitby sám na sobě. Byly to vaše prosby, které mě provázely a které mi pomáhaly jak při správě farnosti, tak při řešení občas velice obtížných situací.

A nemohu zapomenout na vaše modlitby v době mé operace. Ty napomohly mému dobrému průběhu a také poměrně krátké rekonvales-

cenci, která mi umožnila spolu s vámi poděkovat při svěcení opravených varhan a prožít také radost z opravených zvonů v Čestíně.

Bylo by toho mnohem více. Chtěl jsem připomenout jen něco důležitého, co jsme společně prožívali a na čem jste se spolu se mnou podíleli.

Uzavřeli jsme velikonoční dobu, během níž jsme prožívali radost z našeho vykoupení. S Kristem jsme povstali, s Kristem tedy hledejme, co je nahoře. „*Oblečte se tedy jako Boží vyvolení, svatí a milí, v srdečné mílosrdenství, dobrotu, pokoru, mírnost a shovívavost, snášejíce jeden druhého a odpouštějíce si vzájemně, má-li kdo žalobu proti druhému. Jako i Pán odpustil vám, tak i vy odpouštějte! Nad to nade všechno však mějte lásku, která je poutem dokonalosti.*“ (Kol 3,12-14). K tomu ještě slova apoštola Jana z jeho třetího listu: „*Milovaný, nenapodobuj zlo, nýbrž to, co je dobré! Kdo činí dobré, z Boha je; kdo činí zlo, nenáviděl Boha.*“ (3 Jan 11)

Děkuji vám za vše, co jste za léta s vámi prožítá pro mě a také ve prospěch farnosti udělali. Nechť vám všem odplatí dobrotivý Bůh. A prosím, pokud jsem pro kohokoli z vás neudělal, co jsem měl udělat, pokud jsem někomu z vás ublížil, odpusťte. A modlete se za mne, jako já se budu modlit za vás.

Pokoj a požehnání Všemohoucího Boha, Otce i Syna, i Duchu Svatého.

P. Josef Nerad

ROZHOVOR S NAŠÍM FARNÍKEM PAVLEM RÜCKLEM

V tomto čísle farního Věstníku jsme připravili rozhovor s panem Pavlem Rücklem, naším farníkem. Položili jsme mu pár otázek, které by vás mohly zajímat.

V jakém prostředí jste vyrůstal?

Pocházím z věřící katolické rodiny z Nižboru u Berouna, kde v roce 1903 postavil můj pradědeček Antonín Rückl sklárnu (pocházel z Cyranova Ostrova u Zbraslavic). Svým rodičům vděčím především za to, že jsem vyrůstal v klidném a harmonickém rodinném prostředí, i když to rodiče v období totality neměli vůbec lehké, a také za to, že mi předali svoji víru v Boha, což je nejkrásnější dar, který mohou rodiče svým dětem dát.

Na jaké povolání jste se připravoval?

Nejvíce ze všeho mě zajímaly dějiny. Bohužel byla špatná doba. Komunisté upravovali dějiny k obrazu svému a v duchu marxismu-leninismu. Bylo pro mě proto nepřijatelné vybrat si studium historie jako povolání. Zajímal jsem se také o technické obory. Po maturitě mi nebylo umožněno další studium. Důvod jsem obdržel písemně. Je zde uvedeno „... Váš otec byl spolumajitelem velké akciové společnosti, která zaměstnávala velký počet dělníků ...“. Nebylo tedy co řešit. Pracoval jsem potom jako technik.

V roce 1990 jsem nastoupil do státní správy. Nejprve jako tajemník ONV Kutná Hora. Potom jako uvolněný místopředseda okresní komise

pro privatizaci. A až do odchodu do důchodu jsem vyřizoval zemědělské restituce.

Kdo nejvíce ovlivnil Vaše názory?

Především rodiče, tatínek byl absolventem arcibiskupského gymnasia v Praze – Bubenči. Dále řada historiků, zejména Josef Pekař a Blažej Ráček T.J.

Období totality bylo pro křesťany obtížné. Co Vám pomohlo k zachování víry?

Bylo třeba se nebát. Náboženská svoboda byla stále součástí ústavy. Víra v Boha a její veřejné vyznávání podle katolické věrouky měly u mě vždy přednost. Vše ostatní je pomíjející a nic proti Věčnosti.

Máte nějaké koníčky?

Kromě historie také koně. Na dějiny mám dnes víc času. Jsem rád, že jsem se dožil doby, kdy již není cenzura. Otvírají se archivy a vycházejí na světlo nové skutečnosti. Také se zajímám o historii sklářské výroby a starých skelmistrovských rodů, zejména v Posázaví.

Kdy jste přišel do janovické farnosti?

V janovické farnosti jsem od roku

1967. Od počátku se mi líbilo, že zdejší farnost byla a je stále živá. Zejména účastí lidí na bohoslužbách a jejich zájmem o dění ve farnosti. Zpočátku vzhledem k své pracovní vytíženosti a povinnostem vůči své rodině jsem se do života farnosti nemohl tolik zapojovat. Rád vzpomínám na P. Kapicu, P. Drozda, za nichž se opravoval farní kostel sv. Aloise. Dále si rád také vzpomenu na P. Kubička z Čestína, P. Šulce a P. Dvořáka ze Sudějova. V neposlední řadě chci zmínit P. Nekolného, kterému jsem pomáhal při opravě kostela sv. Jiljí a sv. Aloise. Nerad se loučím s P. Josefem Neradem, který ve farnosti také udělal velký kus práce, zejména při stavbě Komunitního centra sv. Jiljí.

Zapojujete se do konání bohoslužeb. Co bylo impulsem?

Naplno jsem se do konání bohoslužeb zapojil asi před 20 lety z iniciativy P. Nekolného. Pravidelně jsem začal číst při nedělních bohoslužbách. Dále se účastním různých aktivit života farnosti. Zvlášť přednášek na historická témata.

Vaši vnuci přistoupili k 1. sv. přijímání. Co to pro Vás znamená?

Mám radost, že moji vnuci Ondřej a Martin Houdovi se tak rozhodli. Znamená to pro mě naději, že víra, kterou se snažím celý život žít, pokračuje i v další generaci mé rodiny. Zároveň je to pro mě povzbuzení, že život církve u nás nezaniká naší starší generací v duchu cyrilometodějské poutní písně: „...nezhyne rod jenž věřit nepřestane...“.

Děkujeme za rozhovor.

MH

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ Říčany - Slavkovice

Vážení farníci, byli jsme osloveni Společností katolického a p o š t o l á t u (pallotini), konkrétně P. Tomaszem Kazańskim, o možnost poskytnutí noclehu

pro poutníky. Jedná se cca o 50 poutníků, kteří se vydávají na pěší pouť k Božímu milosrdenství z Říčan do Slavkovic ve dnech 23. 7 až 30. 7. 2011. Naší farností budou procházet 24/25. 7. (ne/po).

Je projevem křesťanské povinnosti se o poutníky dobře postarat. Nejenže my něco poskytujeme - ubytování, pohostinnost, společenství - ale také mnoho dostáváme, požehnání do osobní života a pro místo, kde žijeme. Poutníci se během své pouti modlí za všechny, které cestou potkají, za dobrodince, zejména za ty, kteří je přijmou do svých domovů.

Prosím Vás, zda byste přijali poutníky k sobě do vašeho domu. Samozřejmě podle vašich možností.

V neděli večer 24. 7. bychom přivítali poutníky v našem kostele sv. Aloise a společně se pomodlili. Poté by se rozdělili poutníci po rodinách. Ráno bychom společně slavili mši sv. v Sudějově, poté bychom se rozloučili a popřáli poutníkům zdárné putování.

P. Kamil

14. SVATÝCH POMOCNÍKŮ

Svatý Erasmus

Jeho jméno „Erasimos“ znamená láskyplný, pomilování hodný.

O Erasmově životě víme velmi málo. Podle tradice pocházel z Asie a byl biskupem v Antiochii.

Když začalo za císaře Diokleciána nejstarší pronásledování křesťanů, musel ze své diecéze uprchnout. Podle legendy se uchýlil na vysokou horu v Libanonu. Strávil zde téměř sedm let o samotě a v přátelském vztahu se zvířaty. Po objevení jeho úkrytu, byl předveden před soudce. Žádným mučením nepodleh, zůstal neporaněn a dokonce anděl ho vysvobodil z vězení a dovedl na území dnešního Chorvatska. Hlásal evangelium a činil mnoho zázraků. Znovu se dostal do vězení, dokonce byl uvřazen do kotle s vařícím olejem. Opět se s pomocí anděla dostal na svobodu. Anděl ho zavedl do Itálie, kde žil ve Formii v krajině kampaské a působil jako duchovní správce.

Legenda dále vypráví, že cestou do Itálie se během plavby strhla velká bouře a zmítala malým člunem jako se skořápkou. Erasmus nebyl v člunu sám. Když všichni mysleli, že se utopí, rozepjal Erasmus své paže a hlasitě se pomodlil k Bohu. Sotva skončil, uklidnily se vlny a loď se dostala bezpečně k cíli.

Jednou prý kázal za bouře; všude tloukly blesky a jen světce se nedotkly. Bouře a blesky symbolizují pozemské bytí - různé emoce, poci-

ty, agrese. Těchto chyb, nedokonalostí, hříchů nás může zbavit jen Bůh. Tedy naše modlitba směřovaná k Bohu na přímluvu sv. Erasma. Naše negativní emoce, afekty mají ještě jednu rovinu – zdravotní. Takže se sv. Erasmus vzývá i při nemocech žaludku a střev, při bolesti břicha a chorobách dolních končetin. Světec bývá znázorňován s cívkou, na níž jsou světcova střeva. I o tom vypráví legenda o jeho umučení. Roku 303(?) mu byla vytržena střeva z těla a navinuta na rumpál. Jeho smrt byla velmi krutá.

Modlitba:

Bože, s Tvou pomocí sv. biskup a mučedník Erasmus mnoho muk vytrpěl. Prosíme Tebe, pro jeho odvahu a zásluhy, abychom i my na jeho přímluvu vytrpěli vše a získali si hojné zásluhy.

Amen.

Marta Moravcová

O ÚCTĚ K SVATÝM

Čtrnáct pomocníků v nouzi je název různorodé skupiny světců, jejichž vzývání bylo doporučováno podobně jako vzývání patronů. Podle knihy Anselma Grüna „Duchovní terapie a křesťanská tradice“ má úcta ke 14 sv. pomocníkům svůj původ v dobách velkého soužení, hladu, válek a morových epidemií. K legendám o těchto světcích bylo dodáváno, že si před svou mučednickou smrtí vyprošovali, aby směli pomoci každému, kdo se na ně obrátí. Přes pochybnosti o nich se začalo zdůrazňovat to podstatné. Jejich duchovní poselství a aplikace na vlastní život.

Úcta ke svatým vychází z našeho osobního vztahu lásky a úcty. Jsem přesvědčen, že je přetěžké milovat někoho, koho si ale vůbec ani v nejmenším nemůžeme vážit, a je k neunesení prokazovat úctu někomu, koho ani trošku nemáme rádi. Víme také, že skrze lásku ke Kristu vzdáváme úctu jeho Otcí a že úcta k Otcí umožňuje naši lásku k Synu. Jako lidé jsme skrze lásku viditelnou vedeni k lásce k neviditelnému a od úcty k neviditelnému k úctě k pozemskému. Tak také náš vztah ke svatým má tyto vazby. Máme-li je opravdu milovat, musíme je milovat nejprve v tom, co je viditelné, v jejich životním příběhu. Musíme otevřít své srdce a dát se vést soucitem s jejich přechásto tak bolestným osudem. Tu je zcela nasnadě, abychom měli své velice konkrétní představy o jejich životě.

Víme, že světci mají to společné, že jejich vztah k Bohu je činí svatými. Zároveň však jsou velmi rozliční, jsou nositeli různých vlastností a mistři různých ctností. Zcela konkrétně nás oslovují v různosti situací různí světci, neboť teď právě řešíme to, co řešili i oni. Jsou světci, kteří nám jsou velmi blízcí osudem, založením, zaměstnáním.

K názornosti a konkrétnosti přidávám zkušenost Marty Moravcové s přímlovou ke světcí tohoto čísla.

Já mohu dosvědčit, že svatý Erasmus je mocný přímlovce při bolestech břicha, střevních potížích. Odmalíčka mám tyto potíže. Jednou jsem nutně musela dojet do Přerova nad Labem za bývalým starým panem farářem. Pomodlila jsem se a prosila sv. Erasma o přímlovu, abych cestu zvládla, neboť mě velmi bolelo břicho. Pan farář mně ale nabídl dršťkovou polévku. Nešlo odmítnout. Sv. Erasmus pomohl, nic se mi nepříhodilo.

Jednou jsem si nemohla vzpomenout čtrnáctého pomocníka v nouzi. Takové „okno“ bylo v hlavě. V tu chvíli mě chytla strašlivá křeč do břicha - zapomněla jsem právě na sv. Erasma. Po vzpomnutí křeč zmizela. Tohoto světce prosím často o přímlovu za lidi, kteří jdou na vyšetření střev či žaludku.

Život světců nám má ukazovat naději, že člověk v síle víry a důvěry v Boha a jeho lásku ustojí utrpení, trápení, bolest ve svém životě nebo ve výjimečných případech se uzdraví a věci se urovnají.

P. Kamil

PETIČNÍ VÝSTAVA PRO OCHRANU LIDSKÉHO ŽIVOTA OD POČETÍ DO PŘIROZENÉ SMRTI

Přibližně před rokem jsem se při procházení internetem seznámil s činností občanského sdružení Hnutí pro život. Zaujalo mě jejich nadšení, s jakým se vrhají do témat, která jsou většinovou společností opomíjena nebo pro svou palčivost odsouvána do pozadí. Věnují se tématům jako ochrana lidského života od početí až do přirozené smrti, obnovení smyslu pro důstojnost lidské sexuality a v neposlední řadě i podporou přirozené rodiny založené na nerozlučitelném manželství muže a ženy. Přestože všechny tyto myšlenky vychází z křesťanské morálky, jsou podávány způsobem, že oslovují i nevěřící. V rámci Hnutí pro život vznikla před několika lety aktivita nazvaná Stop genocidě, která pořádá petiční výstavy, přednášky, semináře s cílem podpořit legislativní obnovu ochrany lidského života od početí do přirozené smrti a pomoci nejen mládeži při orientaci v etických otázkách běžného života. Protože jsem se ztotožnil s názorem nutnosti odkrývání a upozorňování na nebezpečí a zlo v přijímání nebo alespoň netečnosti většinové společnosti vůči současné potratové politice, rozhodl jsem se podpořit jejich aktivitu podpisem pod nabízenou petici. Po čase jsem byl členy tohoto sdružení kontaktován, zda bych nemohl pomoci uspořádat petiční výstavu v okolí svého bydliště. Rozhodl jsem se

oslovit obě kutnohorská gymnázia a nabídnout jim tuto formu diskuze pro jejich studenty. Z obou stran jsem pochopil, že se tomuto tématu nebrání, a na Gymnáziu Jiřího Ortena dokonce nabídli vyslání maturitního ročníku na diskuzi o potratech, z níž by studenti mohli čerpat inspiraci pro případnou maturitní úvahu.

Výstavní petiční akce se odehrály ve dnech 25. a 26. května 2011, první den před Gymnáziem Jiřího Ortena a den druhý před Církevním gymnáziem sv. Voršily. Na obou místech mi byla nabídnuta celá škála reakcí na téma oprávněnosti potratů, na etické otázky úvah o lidském životě, na formu, s jakou je výstava prezentována, na její vhodnost aj. Měl jsem možnost nahlédnout na vzorek dospívající mládeže, která ve většině bude pokračovat ve vysokoškolském studiu, na její uvažování i na to, jakým pravdám je v dnešní společnosti vystavována. Musím říci, že velký rozdíl mezi mou generací vyrůstající na sklonku normalizace a dnešními studenty je v jejich odhodlání a přímosti v prosazování svých názorů, ale určitě bylo mnoho takových, kteří byli ochotni naslouchat názor, který mnohdy slyšeli poprvé a neslučoval se s jejich představami. Bohužel jsme zažili i nepříjemné situace a došlo ke vzájemnému nepochopení a nepochopení s pedagogy zodpovědnými za provoz a životaschopnost gymnázia, ale doufám, že v následujících dnech jsme si alespoň rámcově vyříkali své postoje a vše vyústilo do vzájemné

tolerance. Myslím, že akce přes svou nekompromisní a tvrdou formu vyjádření odporu proti současné potratové praxi dokáže oslovit mnoho lidí a mnoho z nich donutí začít přemýšlet o problémech, které dnešní svět nerad vytahuje na povrch a pokud by se tímto způsobem podařilo zachránit alespoň jeden nenarozený lidský život, má své plné oprávnění.

Pro odlehčení tohoto tématu bych rád přidal vtipnou úvahu o rozhovoru tří lidských embryí, kterou jsem před časem získal od Miriam Houdové.

Co míní embrya o následujícím životě?

V břiše těhotné ženy se ocitla tři embrya. Jedno z nich byl malý věřící, druhé malý pochybovač a třetí malý skeptik.

Malý pochybovač se zeptal: "Věříte vlastně v život po porodu?" Malý věřící: "Ano, samozřejmě, je přece zcela zjevné, že život po porodu existuje. Náš život tady tu je jenom proto, abychom rostla a připravila se na život po porodu, abychom byla dost silná na to, co nás čeká." Malý skeptik: "To je blbost, žádný život po porodu přece neexistuje. Jak by měl vlastně takový život vůbec vypadat?"

Malý věřící: "Ani já to nevím přesně. Ale určitě tam bude mnohem více světla než tady. A možná, že dokonce budeme jíst ústy a běhat a ..." Malý skeptik na to: "To je úplně nesmysl. Běhat, to přece nejde. A jíst ústy, to je úplně směšná představa. Máme přece pupeční šnůru, která

nás živí. A mimo to je nemožné, aby existoval život po porodu, protože pupeční šnůra je krátká už teď." Malý věřící: "Určitě je to možné. Jen bude všechno kolem trochu jinak, než jak jsme tady zvyklí." Malý skeptik: "Vždyť se ještě nikdy nikdo zpoza porodu nevrátil. Porodem prostě život končí. A vůbec, život je jedno velké trápení v temnu."

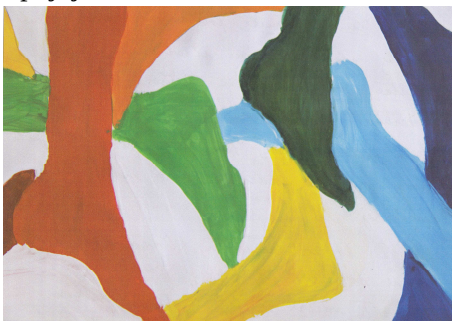
Malý věřící: "Připouštím, že přesně nevím, jak bude život po porodu vypadat. Ale v každém případě pak uvidíme maminku a ona se o nás postará." Malý skeptik: "Máma?!? Ty věříš na mámu? A kde má jako být?" Malý věřící: "Vždyť je tu všude kolem nás. Jsme a žijeme v ní, prostřednictvím ní. Bez ní vůbec nemůžeme existovat." Malý skeptik: "To je pěkná hloupost! Z nějaké mámy jsem neviděl ještě ani kousíček, takže je jasné, že nemůže existovat." Malý věřící: "Někdy, když jsme úplně zticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá. Nebo cítit, jak hladí náš svět. Pevně věřím tomu, že náš skutečný život začne až potom!"

Radek Mašín

KROKY, KTERÉ JSME JEŠTĚ NEUDĚLALI

V sobotu 30. 7. 2011 při poutní slavnosti sv. Anny v Sudějově ve 14:00 h a před kostelem sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích v 21:00 h se uskuteční taneční a divadelní představení pod názvem: Kroky, které jsme ještě neudělali. Můžeme se tak opět těšit na vystoupení lidí, které spojuje tvorba autorského divadla.

Ještě několik slov o tom, co pro nás Kroky... znamenají, pokud tedy mohu mluvit za všechny, a kam nás směřují v našich společných rozbo-rech a úvahách.

Je to vlastně soubor básní, který dal vzniknout představení. Básní o obyčejných lidech i o lidech něčím odlišných. Tyto lidi potkáváme všude kolem nás i v nás, proto se tak dobře společně známe. Jsou jiní. Třeba tím, že vybírají popelnice, chodí divně oblečení, v supermarketu si kupují mezi velkými nákupy ostatních jednu čokoládovou tyčinku. Zkusme to někdy, je to zvláštní pocit, nemít na víc. Známe to. Jsou to lidé, kteří prožili něco, co je na celý život změnilo a nemohou to ovlivnit. Nebo se tak do tohoto světa

narodili. Žijeme blízko, denně nás oslovují a říkají: "Dej mi pětku!" Někdy jim něco dáme, pak ne, potom nás štvou, že se stydíme za ně i za sebe, jindy prohodíme pár slov. Jsou pro nás výzvou a my jí stále odoláváme a uhýbáme.

Pro určitý pocit dluhu o nich pak třeba skládáme básně. Tyto básně jsou popsáním radosti, že to s námi tito naši bližní ještě nevzdali. A nastavují nám trpělivě zrcadlo. Podívejme se na sebe. Jako vstupné na představení je možnost přinést pár našich použitých bot místo peněz. Proč boty? Boty jsou velice osobním až intimním majetkem a mít boty znamenalo kdysi příslušnost k vyšší společenské vrstvě. Obnošené boty, zdeformované, v nás většinou vyvolávají nelibé pocity. Je v nich něco, co už nejde vzít zpět, co si uvědomujeme stejně, jako když se díváme do zrcadla.

Jsou v nich kroky, které jsme udělali, ale i kroky, které jsme v nich neudělali. Jsou plné nevyslovených, utajených a nepochopitelných příběhů. Boty vypovídají o příslušnosti k určitému společenství. Ať už kráčíme životem v sandálech, sportovní obuvi, "martenskách", "gládách", lodičkách nebo kovbojských botách, nebo v botách po někom, udělejme někdy kroky, které jsme ještě neměli odvahu udělat. Přijďme třeba na nové představení bosí a bez konkrétních představ, jak to bude dál.

Nebojme se.

Jája Trojanová

RODIČOVSKÝ SLOUPEK

- jenom můj -

„To je Klaudie, před kterou musím pořád utíkat“, zašeptal mi tajemně můj malý předškoláček. „A proč před ní utíkáš?“ zajímám se, pochybujíc, že by tento blondatý andílek mohl tomu mému lumpíkovi něco závažného provádět. „Víš, ona by se stále mazlila a já na to pokaždé nemám čas. Mnohem horší ale je, že po mně chce, abych jí řekl, že jsem jenom její. A to já nemůžu...“ ještě víc se ke mně přitiskl a dokončil myšlenku: „.....jsem přece také tvůj a tátův a dalších lidí.“ „Aha, nechceš ani lhát, ani ji ranit. Tak to řešíš únikem,“ doplním svého pětiletého džentlmena.

Užívám si těch chvil, kdy jsme ještě spolu a mohu ho ovlivňovat, protože vím, že jednou půjde svou vlastní cestou a já budu jen zpozvdálí přihlížet. Mohu pak projevit svůj názor, ale musím ho nechat jít, i kdyby se chtěl vydat stezkou pro mě zcela nepřijatelnou. Z toho na mě padá až bázeň. Skutečnost, že nelze druhého člověka vlastnit, je nám, kdo jsme již prošli mateřskou školkou, myslím celkem jasná. Jinak je tomu se zodpovědností za druhé.

Moje přítelkyně prožívá dost těžkou situaci v rodině. Její muž trpí patologickou poruchou osobnosti. Trýzní celou svoji rodinu, ve které vyrůstají čtyři dospívající děti. Léčbu odmítá, stav se zhoršuje a jeho žena je už z toho skoro na zhroucení. Psycholog jí poradil rozvod jako

jediné řešení. Když to předložila svému muži, začal vyhrožovat sebevraždou. Psycholog ji upozornil na to, že za svého muže nenese žádnou zodpovědnost. To si ona až do teď neuvědomovala. Slova manželského slibu, který mu dala před Bohem, brala vždy vážně. Navíc jí lidé z okolí i farnosti říkali, že ho přece nemůže v takovéto situaci opustit, když mu slíbila věnost v dobrém i zlém až do konce. Že on opustil ji a celou rodinu tím, že se nechce léčit, nikomu nedochází. Jedna dobráčka jí dokonce řekla: „Psycholog nemá pravdu, protože Exupéry napsal: „Stáváš se navždy zodpovědným za to, co jsi k sobě připoutal.“ Tento citát z Malého prince mám ráda. Pomáhá mi myslet a modlit se za lidi, které mi Bůh poslal, i poté, co se mi vzdálili, ať již fyzicky nebo i duchovně. Přiznám se, že i mne ta paní na okamžik zviklala. Musela jsem si to promyslet.

Mohu být zodpovědná za někoho, koho nemohu vlastnit? Pokud nemohu disponovat jeho svobodnou vůlí, nemohu být ani za něho zodpovědná, zdá se mi logické. Mohu mu pomáhat, pokud moji pomoc přijme, ale za hranice jeho svobody nemohu vstoupit. Kdyby se chtěl vrhnout do propasti, nepomohu mu, když půjdu s ním. Naopak, jen když zůstanu nahoře a v modlitbě mu zachovám věnost. Došlo mi, že v uvedené citaci nestojí: „Stáváš se zodpovědným za toho, koho jsi...“ Je to tam v neživotném rodě. Kapitola končí slovy: „Jsi zodpovědný za svoji růži.“

JiB

DEN MATEK V KOMUNITNÍM CENTRU

V neděli 8. května 2011 jsme strávili překrásné dopoledne v prostorách Komunitního centra sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích, abychom si společně připomněli den maminek.

Na všechny přítomné čekal bohatý a velmi nápaditý program, ve kterém nechyběl zpěv, tanec, hra na hudební nástroje i rozličná divadelní představení.

V úvodu nás nejmenší děti z Mateřského centra Uhlíček potěšily třemi lidovými písničkami, které s nadšením zazpívaly a zatancovaly. Poté ti starší, z farnosti Uhlířské Janovice, zahráli krátké veršované pohádky, např. O Koblížkovi, jež vtipně doprovodili vlastními ilustracemi. Program pokračoval loutkovým představením pohádky „O vznešené ježibabě“. Nádherné loutky nám ochotně zapůjčila zdejší Základní škola, za což jí patří velký dík.

Hrálo se, zpívalo, tancovalo a dopoledne se pomalu chýlilo ke svému konci. Na závěr byly všechny maminky a babičky obdarovány květinou a drobnými dárečky za je-

jich lásku, obětavost a podporu. Poté již na všechny čekala sladká tečka v podobě lahodného zmrzlinového poháru a stůl plný nejrůznějších dobrot.

O d c h á z e l i j s m e s nezapomenutelnými zážitky a už nyní se těšíme na příští rok.

Marcela Vojtová

LETNÍ TÁBOR DĚTÍ

Milé děti, vážení rodiče, tak jako loni i letos se uskuteční letní tábor dětí naší farnosti spolu s dětmi z farnosti Kolín. Termín konání tábora je od 10. do 16. 7. 2011. Opět využijeme příjemného zázemí fran-tiškánského kláštera v Zásmukách.

Tábor je připravován pro děti ve věku od 7 do 14 let. V táborové hře se vrátíme časem zpět do období středověku. Čeká nás týden her, soutěží, putování, i na kulturu se dostane. Za všechny vedoucí vás, milí farníci, prosím o modlitbu za dobrý průběh a duchovní přínos pro děti a naše farnosti.

Celkem se farního tábora zúčastní 27 dětí.

P. Kamil

VÍKENDOVKA DĚTÍ A RODIČŮ V POČEPICÍCH

*Víkendovku jsme strávili
na farnosti v Počepicích. Dělali
jsme různé hry a spali
ve stanech. Navštívili jsme
kostel sv. Jara Křtitele
a modlili se a vyprávěli si
pověst o Václavu z Počepic.
Také jsme šli na výlet
do skanzenu. Víkendovka
se nám moc vydařila.
Bepa Váňová*

ROZLOUČENÍ S P. JOSEFEM NERADEM

Vzhledem k tomu, že P. Josef Neraď k 30. 6. 2011 odchází z naší farnosti do farnosti Pečky, chceme se s ním rozloučit a poděkovat za jeho službu a popřát hodně zdraví na novém místě:

- v neděli 26. 6. v 8:00 h při poutní slavnosti v kostele sv. Aloise v Uhlířských Janovicích a následném posezení v Komunitním centru sv. Jiljí.
- ve středu 29. 6. v 17:00 h při poutní slavnosti v kostele sv. Petra a Pavla v Čestíně.
- ve čtvrtek 30. 6. v 10:00 h v kostele sv. Anny v Sudějově.

ZVEME VÁS

- Při příležitosti svátku sv. Anny se v sobotu 30. 7. 2011 v poutním areálu kostela sv. Anny v Sudějově ve 14:00 h a před kostelem sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích v 21:00 h uskuteční taneční a divadelní vystoupení s názvem: **Kroky, které jsme ještě neudělali.**

- **Slavnost posvěcení kostela sv. Aloise** v Uhlířských Janovicích bude slavena v neděli 7. 9. při mši svaté v 8:00 h.

- V neděli 9. 10. v kostele sv. Petra a Pavla v Čestíně při mši svaté v 10:00 h bude uděleno biskupem Mons. Václavem Malým **svátost křesťanské dospělosti - biřmování.**

ROZPIS POUTNÍCH SLAVNOSTÍ V LÉTĚ

UHLÍŘSKÉ JANOVICE	kostel svatého Aloise	ÚT 21. 6. v 9:30 NE 26. 6. v 8:00
ČESTÍN	kostel sv. Petra a Pavla	ST 29. 6. v 17:00 NE 3. 7. v 10:00
SUDĚJOV	kostel sv. Anny	ÚT 26. 7. v 10:00 SO 30. 7. v 10:00 NE 31. 8. v 8:30 v 10:30
ZÁSMUKY	kostel Stigmatizace sv. Františka	NE 7. 9. v 9:30
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	kostel sv. Jiljí	NE 28. 8. v 16:00 ČT 1. 9. v 18:00

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

	NE	PO	ST	ČT	PÁ	SO
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	8:00		18:00	18:00*	18:00	
SUDĚJOV						18:00
ČESTÍN	10:00					
VIDICE	11:30					
ZÁSMUKY	9:30	18:00		18:00		
VAVŘINEC	11:00					
HOR. KRUTY	15:00					

* První a třetí čtvrtek v měsíci - za posvěcování služby kněží.
Po mši sv. výstav Nejsvětější svátosti.

Vydáno: 19. 6. 2011 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
www.farnostjanovice.cz
IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmyky

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 25. 9. 2011

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.